

Arrest

**nr. 334 691 van 21 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 februari 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ONGHENA *loco* advocaat B. BRIJS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 1 augustus 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 augustus 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 september 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekster gehoord op 3 oktober 2024.

1.3. Op 23 december 2024 nam de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend werd verzonden en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren op (...) 1998 in Villavicencio, Colombia. U heeft op verschillende plaatsen in Colombia gewoond: u woonde in Paratabueno, Yopal, Casanare en Humadea van uw geboorte tot uw drie jaar. Erna heeft u zeven jaar in San Jose Del Guaviare gewoond. U heeft een jaar ongeveer in Granada gewoond voor u bent teruggekeerd naar Paratabueno voor twee jaar. In 2010 bent u echter ontheemd uit Paratabueno. U woonde daarna in Arauca, in Bogota voor uw studies en erna terug in Arauca. U heeft familie bezocht in Mexico tijdens de pandemie waardoor u een tijd in Mexico heeft verbleven aangezien u daar vast zat. Erna woonde u in Arauca, Medellin en voor uw vertrek naar Europa in Envigado.

U heeft geowetenschappen, kunsten en vreemde talen gestudeerd aan de Universidad de los Andes en de Universidad de Antioquia, echter heeft u geen enkele studie afgewerkt. Uw eerste studie heeft u niet afgewerkt omdat u verkracht bent door medestudenten van de universiteit. Als beroepsbezigheid hield u zich bezig met het maken van muziek en speelde u op evenementen, echter werkte u ook in het restaurant van uw ouders rondom Arauca.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voert u het volgende aan: Uw ouders werden door de FARC opgeroepen op 27 december 2019 om naar Amparo, Venezuela te gaan. Uw ouders gaven gehoor aan de oproeping en vertrokken de volgende dag naar Amparo waar de FARC hen vroeg of ze banden hadden met de ELN. Uw ouders antwoordden hierop dat er veel mensen langskomen in het restaurant en dat het onmogelijk is te weten wie van die mensen banden heeft met de ELN. Enkele dagen na de ontmoeting in Amparo kwam een kennis van uw ouders, [P.], langs in het restaurant en hij vertelde dat zij een afspraak hadden met de ELN. Wanneer uw ouders naar die afspraken gingen, uitte de ELN bedreigingen. Volgens uw verklaringen werden die afspraken ingelast om controle uit te voeren en om uw ouders en de andere handelaren aan de zijde van de ELN te houden. De laatste keer dat uw ouders naar zo'n afspraak zijn geweest was ergens vorig jaar. Uw ouders worden afgeperst sinds de periode 2021-2022 tot op heden.

U heeft Colombia verlaten op 12 juli 2023. Na een tweetal weken in Schotland te verblijven bij een vriend bent u op 1 augustus 2023 in België toegekomen. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 10 augustus 2023.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u de ELN en de FARC.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u het volgende neer: een kopie van uw paspoort, een bewijs van ontheemding en een kopie van een oproeping door de FARC naar uw ouders gericht d.d. 27 december 2019.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het CGVS wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wanneer u wordt gevraagd alle redenen te vertellen waarom u Colombia heeft verlaten, blijft u algemeen, op de oppervlakte en verwijst u niet naar de incidenten met betrekking tot het restaurant van uw ouders. U verwijst naar de onveiligheid in Colombia en u vertelt dat u hierdoor geen enkele kans heeft om een normaal leven te leiden (NPO, p. 17). Wanneer u wordt gevraagd wat er zou gebeuren als u terug zou gaan naar Colombia zegt u enkel dat u dan terug zou moeten gaan naar Arauca en dat u daar problemen heeft gekend omwille van uw kort haar en tatoeages. Naar Bogota, Medellin of Cali verhuizen is voor u geen optie omdat

die steden heel duur zijn (NPO, p. 27). Verdere redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia geeft u niet aan.

Wanneer u wordt gevraagd naar wat u vreest, antwoordt u dat u vreest dat uw ouders vermoord zullen worden (NPO, p. 17). Uw ouders werden voor uw vertrek naar Europa al tweemaal opgeroepen door de ELN (Ejército de Liberación Nacional, een revolutionaire gewapende beweging) en de ELN zou volgens u sinds de periode rond 2021 en 2022 maandelijks een bedrag innen van uw ouders. Echter houden uw ouders dit financieel niet meer lang vol volgens wat u verklaart (NPO, p. 17-18). Uw ouders wonen tot op heden nog steeds in Arauca en hebben er nog steeds hun restaurant (NPO, p. 12).

Aangezien u uw verzoek om internationale bescherming op de bedreigingen in kader van het restaurant van uw ouders baseert, wordt verwacht dat u op de hoogte bent van de problematiek die er al dan niet heerst. Het is dan ook bijzonder vreemd dat u niet weet hoeveel uw ouders maandelijks moeten betalen aan de ELN gezien zij al jarenlang afpersingsgeld betalen volgens u (NPO, p. 18). Ook is het vreemd dat u niet weet of de vrienden van uw ouders die hun restaurant soms openhouden al dan niet problemen kennen door in het restaurant te werken (NPO, 14). Wanneer u wordt gevraagd hoe de situatie nu is, antwoordt u 'ik denk hetzelfde, mijn ouders hebben me niet veel verteld.' (NPO, p. 18). U weet ook niet zeker of uw ouders nog contact hebben met [P.], degene die hen naar de ELN-afspraken bracht (NPO, p. 20). U weet ook niet of uw moeder tot op heden naar die ELN-afspraken gaat want uw moeder noemde deze 'tijdsverlies' (NPO, p. 21, p. 22). Ook weet u niet concreet wat er op die afspraken wordt verteld aan uw ouders (NPO, p. 22) en u weet niet hoe frequent uw ouders naar zo'n afspraken gingen (NPO p. 20). U denkt dat de laatste keer dat uw ouders naar zo'n afspraak zijn gegaan, vorig jaar was (NPO, p. 21). Aangezien u zelf aangeeft dat u quasi elke dag in contact staat met uw ouders (NPO p. 13, p. 22) is het merkwaardig dat u er zo weinig over kan vertellen. Kortom, u kan heel weinig zeggen omtrent het restaurant en de problematiek die eruit zou voortvloeien. Dat uw familie u uit bezorgdheid niet zou inlichten, is niet te verzoenen met het feit dat u mogelijks gevaar zou lopen en u dus beter gewaarschuwd kon zijn. Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen en het lot van uw ouders, die aan de basis van uw eigen problemen zouden liggen, doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Verder geeft u aan dat uw ouders niet specifiek worden gevisieerd, maar alle handelaren (NPO, p. 22), werken uw ouders tot op heden in het restaurant (NPO, p. 13, 14) en wonen ze nog in Arauca (NPO, p. 12).

Wanneer u gevraagd wordt of u ooit zelf persoonlijk gevisieerd werd, antwoordt u van wel maar zegt u dat u er niet zeker van bent of het iemand van een gewapende organisatie was of iemand die niet wou betalen. Nadien heeft u omtrent dit voorval nooit nog problemen gekend (NPO, p. 23). De laatste dag dat u zelf in het restaurant heeft gewerkt was ergens in juni 2023 (NPO, p. 10), jaren nadat de door u voorgenomen problemen in het restaurant met de ELN zijn begonnen. Dat u problemen kende omwille van uw kort haar en tatoeages maakt u nergens concreet, u vermeldt dit initieel ook niet als er u wordt gevraagd wat u juist vreest (NPO, p. 17, 23). Waar u nog aanhaalt dat u daardoor niet naar Arauca terug kan dient te worden opgemerkt dat u niet verplicht bent om terug te keren naar Arauca. U stelt dat u nergens anders kan gaan wonen omdat het leven in andere steden te duur is. Echter heeft u een broer die in Bogota verblijft en woonde u zelf reeds op verschillende plaatsen, waaronder Medellín om te studeren (NPO, p. 7, 13).

Verder merkt het CGVS op dat u met toeristische doeleinden vertrokken bent uit Colombia en eerst naar Edinburgh, Schotland bent gereisd. U verbleef daar bij een man die u in Colombia heeft leren kennen, echter werd hij agressief en bent u daarom naar België vertrokken (NPO, p. 23). De bedoeling was om te reizen doorheen Europa samen met hem (NPO, p. 26). Op 12 juli 2023 bent u toegekomen in Madrid, zijn u en uw vriend met de wagen naar Frankrijk gegaan en hebben jullie vandaar de ferry genomen naar Engeland (NPO, p. 26). Kortom, u heeft vier landen doorkruist eer u in België op 10 augustus 2023 een vraag om internationale bescherming heeft ingediend. Uw vermeende vrees wordt hierdoor gerelativeerd, aangezien van een verzoeker om internationale bescherming verwacht wordt dat zij zo snel mogelijk alles in het werk stelt om buiten haar land van oorsprong effectieve bescherming te krijgen. Bovendien zegt u dat u al drie maand voor uw vertrek uit Colombia heeft besloten om effectief te vertrekken (NPO, p. 25). Echter was u nog niet zeker van die beslissing omdat u opnieuw moest stoppen op de universiteit maar nam u de kans aan die de man waarbij u verbleef in Edinburgh, u aanbood (NPO, p. 25, 26).

Alles samengenomen, bent u er niet in geslaagd om een persoonsgerichte vrees aan te tonen aangezien u voornamelijk verwijst naar de algemene situatie in Colombia en weinig kan vertellen over de problemen die uw ouders volgens u zouden kennen in Colombia. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u heeft neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Uw paspoort staft louter uw identiteit en houdt verder geen verband met uw asielmotief. De uittreksels uit het slachtofferregister Unidad para las victimas toont in wezen slechts aan dat u in desbetreffend slachtofferregister werd opgenomen, hetgeen niet wordt betwist. Enige actuele en gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde kan hieruit voortvloeiend echter niet worden vastgesteld. Wat betreft de dreigbrief die u neerlegde stelt het CGVS vast dat die niet persoonlijk naar u gericht is. Bovendien ontbreekt enige objectieve authenticiteit, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke soort brieven en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dreigbrief te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebelligroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op

het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 20 februari 2025 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geacht hiermee in te stemmen indien zij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin zij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt. *In casu* heeft verzoekster per brief neergelegd op 14 maart 2025 gemeld dat zij bezwaar maakt tegen de behandeling van haar zaak via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9 en 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 60 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, dat op 11 mei 2011 is gesloten te Istanbul (hierna: het Verdrag van Istanbul), van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel gaat verzoekster vooreerst in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, in het bijzonder het gegeven dat zij om toeristische doeleinden uit Colombia zou zijn vertrokken en dat zij laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende in Europa.

Vervolgens zet verzoekster nieuwe informatie uiteen met betrekking tot gendergerelateerd seksueel geweld. Verzoekster wijst op een vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Colombia omdat ze vrouw is en wijst erop dat zij al verscheidene keren slachtoffer is geworden van seksueel en gendergerelateerd geweld. Zij hekelt in dit verband dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud niet verder en specifiek werd ondervraagd omtrent haar profiel en de vrees die ermee samengaat en meent dan ook dat het persoonlijk onderhoud manifest onzorgvuldig werd uitgevoerd. Verzoekster verwijst te dezen nog naar artikel 60 van het Verdrag van Istanbul en onderstreept dat rekening moet worden gehouden met het aspect gender bij het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Verzoekster betreurt voorts dat zij zelf niet eerder explicieter is geweest omtrent haar vrees voor vervolging in dit verband, maar merkt op dat zij in de foute veronderstelling was dat voor haar verzoek om internationale bescherming enkel haar vrees ten aanzien van de guerrilla's relevant was en zij niet eerder werd bijgestaan door een advocaat die een persoonlijk onderhoud had kunnen voorbereiden en haar van de nodige informatie had kunnen voorzien. Verzoekster besluit dat haar vrees in dit verband gegrond is en herneemt haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS. Verzoekster verwijst tevens naar landeninformatie in dit verband en benadrukt dat rekening moet worden gehouden met haar angststoornis en haar eerdere ervaringen met seksueel geweld. Zij merkt tot slot nog op dat zij niet naar de politie is gegaan in Bogota omdat zij wist dat zij haar niet zouden helpen, hetgeen volgens haar ook wordt bevestigd in de beschikbare landeninformatie en het feit dat er in haar hoofde veel gendergerelateerde barrières waren die haar weerhielden om hulp te zoeken.

Daarna gaat verzoekster in op haar vrees voor vervolging omwille van de ELN en de FARC. Verzoekster onderlijnt dat zij wordt afgeperst door de ELN, dat zij rekrutering door beide groeperingen vreest en dat ze vreest te worden gedood omdat ze als aanhanger van een van beide groeperingen zou worden beschouwd. Verzoekster voert daarnaast aan dat de ELN haar ouders en andere handelaars in Arauca afperst sinds 2021-2022. Daarnaast gaat verzoekster in op de dreigbrief van de FARC die zij voorlegde en hekelt zij de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent. Zij benadrukt dat deze brief moet worden bekeken in combinatie met haar verklaringen, die zij geloofwaardig acht. Deze geloofwaardigheid wordt volgens verzoekster ondersteund door de vaststelling dat dergelijke “*panfletos*” een zeer bekend communicatiemiddel

zijn in het Colombiaanse conflict. Verzoekster merkt ter verantwoording van de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in haar kennis op dat zij zelf geen rechtstreeks contact had met de ELN en het geloofwaardig is, gelet op haar zeer kwetsbaar profiel, dat haar ouders haar wilden sparen. Zij merkt tevens opnieuw op dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet werd bijgestaan door een advocaat en refereert aan rechtspraak van de Raad. Zij geeft aan dat zij haar ouders ondertussen vragen gesteld heeft over de feiten, dat ze iedere keer vijfhonderd euro betaalden aan de ELN, in totaal zes keer naar zo'n bijeenkomst gegaan zijn, P. nog steeds deel uitmaakt van hun landelijke gemeenschap en zij nog steeds in contact zijn. Verder geeft verzoekster aan dat de ELN berekende hoeveel elk restaurant financieel moest bijdragen en dit besprak tijdens de bijeenkomsten, dat er ook geld gevraagd werd voor het vermoorden van personen die drugs gebruikten en vee stalen en dat de ELN zeer duidelijk maakte dat indien ze ook maar een klein vermoeden hadden van contact met andere gewapende groepen, voornamelijk de FARC, de betrokkene zou worden ontvoerd, gemarteld en vermoord. Verzoekster merkt nog op dat haar ouders in 2019 op een oproeping van de FARC ingingen en acht het zeer goed mogelijk dat zij worden beschouwd als aanhangers van deze groepering en daardoor gevisieerd worden. Daarnaast merkt verzoekster op dat zij over het algemeen zeer duidelijk op de vragen over de afpersingen kon antwoorden. Zij meent verder dat de adjunct-commissaris onvoldoende rekening heeft gehouden met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat afpersing een wijdverspreid fenomeen is in Colombia. Verzoekster merkt verder op dat de afpersing van haar ouders zo onhoudbaar werd dat ze in december 2024 zijn vertrokken naar Bogota. Verzoekster hekelt nog dat zij door het CGVS niet verder werd ondervraagd over haar vrees om gerekruteerd te worden door de ELN of de FARC, terwijl deze vrees nog steeds aanwezig is in haar hoofd. Verzoekster verwijst in dit verband naar landeninformatie waaruit volgens haar blijkt dat een risico op rekrutering imminent is, zeker aangezien zij een jonge vrouw is. Zij acht de kans dat zij opnieuw slachtoffer zou worden van seksueel geweld in die context waarschijnlijk.

Voorts stelt verzoekster dat zij het risico loopt om gedood te worden omdat zij zeer activistisch is, zowel op sociale media als in fysieke protesten. Zij licht toe dat zij er zo voor probeert te zorgen dat er meer aandacht komt voor wat er in Arauca gebeurt en verwijst in dit verband naar het gevoegde stuk 7, waaruit duidelijk zou blijken dat zij op Instagram zeer kritisch is tegenover de Colombiaanse regering en de guerrilla's. Onder verwijzing naar het rapport "*Colombia: Country focus*" van EUAA van december 2022, waarin verduidelijkt wordt welke activisten het vaakst worden gevisieerd, betoogt verzoekster dat zij een gegronde vrees heeft om doelwit te worden van een aanval omdat zij een activiste is.

Verzoekster merkt op dat zij geen bescherming geniet vanwege de overheid in Colombia, waar er een hoge graad van corruptie en samenwerking tussen politie, justitie en criminele groeperingen heerst en waar er een enorme straffeloosheid heerst rond afpersingspraktijken. Verzoekster meent dat uit de landeninformatie waaruit zij citeert duidelijk blijkt dat de bescherming van de nationale autoriteiten niet effectief is en zij zich hierop niet kan beroepen. Zij meent in dit verband nog dat rekening moet worden gehouden met haar angststoornis, depressies en ervaringen met seksueel geweld, die volgens haar persoonlijke omstandigheden uitmaken die ervoor zorgen dat zij meer vrees koestert dan een andere persoon in vergelijkbare omstandigheden.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat zij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien er een binnenlands gewapend conflict heerst in Arauca en sprake is van willekeurig geweld. Verzoekster hekelt dat er in de bestreden beslissing een analyse ontbreekt van de (actuele) situatie in Arauca, wat nochtans haar thuis is in Colombia. Zij stelt, onder verwijzing naar het door haar gevoegde stuk 2, dat bezwaarlijk kan worden geargumenteerd dat er slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers valt in deze regio en dat verschillende bronnen, alsook het CGVS zelf, tegenspreken dat het geweld er voornamelijk doelgericht is. Verzoekster wijst er verder op dat de veiligheidssituatie in Colombia blijkens de meest recente informatie zeer onstabiel is. Zij meent dat elke burger door diens loutere aanwezigheid in de regio een reëel risico loopt om er het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dat er daarnaast persoonlijke omstandigheden zijn die het aannemelijk maken dat zij specifiek wordt geraakt, meer bepaald dat zij een angststoornis heeft, in het verleden al verweten werd een druggebruiker te zijn omdat ze kort haar had, tatoeages had en zich mannelijk kleepte en al eerder slachtoffer werd van seksueel geweld. Ook wijst verzoekster op het feit dat leden van de LGBTQ+-gemeenschap sneller slachtoffer worden van aanvallen op burgers, net als activisten.

Verzoekster betoogt in een derde onderdeel van haar middel dat er geen intern vestigingsalternatief bestaat in haar hoofd.

In een vierde onderdeel van haar middel betoogt verzoekster, in uiterst ondergeschikte orde, dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd en moet worden teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek. Zij stelt verder dat ze geen kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen hoewel ze hierom heeft verzocht. Zij meent dat zij derhalve geen opmerkingen kon formuleren bij het persoonlijk onderhoud vooraleer de adjunct-commissaris haar beslissing nam.

Tot slot betwist verzoekster dat zij geen bijzondere procedurele noden heeft. Zij stelt dat uit het administratief dossier reeds bleek dat zij psychologische problemen heeft en een LGBT-persoon is. Dat zij dit zelf in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" niet heeft aangehaald, kan haar niet verweten worden, zo meent zij, aangezien zij geen idee had wat voor een zwaar interview haar te wachten stond. Zij meent verder dat ook tijdens het persoonlijk onderhoud snel duidelijk had moeten worden dat zij bijzondere procedurele noden heeft en licht dit verder toe. Verzoekster voegt een psychologisch attest (stuk 4) en medische voorschriften (stuk 5) toe. Verzoekster gaat verder in op haar kwetsbaarheid en licht toe dat ze het persoonlijk onderhoud zeer zwaar vond en tegen het einde helemaal uitgeput was en de energie niet meer vond om te blijven benadrukken welke rol haar vrees voor seksueel geweld heeft gespeeld bij haar vlucht. Volgens haar had de toekenning van regelmatige en langere pauzes of de organisatie van meerdere gesprekken in plaats van een gesprek van 3 uur en 38 minuten haar hierbij kunnen helpen.

3.2. Stukken

3.2.1. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende nieuwe stavingstukken:

- het rapport "*Colombia. Protection Analysis. Arauca*" van Clúster de Protección Colombia van augustus 2024 (stuk 2);
- een Spaanstalig certificaat van psychologische zorg van 22 januari 2025 met eigen vertaling (stuk 4);
- verschillende Spaanstalige voorschriften van medicatie van 2022 (stuk 5);
- screenshots van verzoeksters Instagramaccount met eigen vertaling (stuk 7).

3.2.2. Op 20 februari 2025 maakt de verwerende partij een nota met opmerkingen over waarin zij verwijst naar de COI Focus "*Colombia: seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023, waarvan zij de weblink vermeldt.

3.2.3. Op 28 april 2025 dient de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 14) waarin zij verwijst naar de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 10 april 2025 en er de weblink van vermeldt.

3.2.4. Op 30 april 2024 dient verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 12) waarin zij verwijst naar volgende persartikels:

- The Guardian, "*Colombian city faces worst violence in decades as armed groups wreak havoc*" van 23 februari 2025;
- MO, "*Elizabeth Dickinson (International Crisis Group) over het prestigeproject van president Gustavo Petro: Colombia in de greep van historisch geweld: kapseist Petro's 'totale vrede'?*", 14 februari 2025;
- De Standaard, "*Al meer dan honderd doden: geweld laait op in Colombia*" van 28 februari 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de adjunct-commissaris over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10, derde lid van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en de intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

"3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]"

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekster slaagt er niet in om een persoonsgerichte vrees aan te tonen aangezien:

(a) zij voornamelijk verwijst naar de algemene situatie in Colombia,

(b) zij, hoewel zij haar verzoek om internationale bescherming baseert op de bedreigingen in het kader van het restaurant van haar ouders, weinig kan vertellen over de problemen die haar ouders volgens haar zouden kennen in Colombia,

(c) zij aangeeft dat haar ouders niet specifiek worden gevisieerd, maar wel alle handelaren, en haar ouders tot op heden in het restaurant werken en nog steeds in Arauca wonen,

(d) zij, gevraagd of zij persoonlijk werd gevisieerd, antwoordt van wel maar verklaart dat zij er niet zeker van is of het iemand van een gewapende groepering was of iemand die niet wou betalen, zij na dit voorval nooit nog problemen heeft gekend en dit voorval overigens dateert van jaren voor de laatste dag dat zij zelf in het restaurant werkte,

(e) zij haar problemen omwille van haar kort haar en tatoeages niet concreet aannemelijk maakt en initieel ook niet vermeldt; in zoverre zij in dit verband aanhaalt dat zij daardoor niet naar Arauca terug kan, moet

worden opgemerkt dat zij niet verplicht is om terug te keren naar Arauca, zij een broer heeft die in Bogota verblijft en zij zelf reeds op verschillende plaatsen woonde, waaronder Medellín om te studeren, (f) zij met toeristische doeleinden vertrokken is uit Colombia en eerst naar Edinburgh is gereisd en zij bovendien vier Europese landen is doorkruist vooraleer zij in België een verzoek om internationale bescherming indiende, hetgeen haar vermeende vrees relativeert; (ii) de documenten die verzoekster voorlegt, zijn niet bij machte de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming om te buigen; (iii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Voorafgaande opmerkingen

3.3.4.1. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de adjunct-commissaris van oordeel dat aan verzoekster geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er met het betoog in het verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Ten onrechte tracht zij, waar zij verwijst naar haar psychologische problemen, het feit dat zij last heeft van angstaanvallen en een angststoornis, slachtoffer werd van een groepsverkrachting, zelfmoordgedachten heeft, angstmedicatie neemt en het feit dat zij tot de LGBTIQ+-gemeenschap behoort, immers te laten uitschijnen dat zij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van haar verzoek om internationale bescherming haar asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten.

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift een Spaanstalig certificaat van psychologische opvolging van 22 januari 2025 (stuk 4) en diverse Spaanstalige medische voorschriften van eind 2022 (stuk 5) toe. De Raad merkt op dat verzoekster geen voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging bijvoegt zoals voorgeschreven in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad bijgevolg geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat uit de vrije vertaling slechts kan blijken dat verzoekster regelmatig wordt opgevolgd door een psycholoog en dat verzoekster aangeeft moeilijkheden te ondervinden bij het beheersen en controleren van haar emoties als gevolg van traumatische ervaringen en een huidige situatie waarin ze op zoek is naar zingeving. Verder wordt in het attest melding

gemaakt van het feit dat verdere opvolging noodzakelijk blijft om door te kunnen gaan met de verwerking en het overwinnen van problemen gerelateerd aan psychosociale omstandigheden.

Uit het certificaat van psychologische opvolging kan echter op geen enkele manier blijken dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om deel te nemen aan de procedure. Het psychologisch verslag maakt ook niet concreet wat de impact van de geattesteerde problemen is op haar cognitieve mogelijkheden. In dit attest wordt enkel, en dit slechts op algemene wijze, verwezen naar verzoeksters eigen verklaarde klachten en de thema's waaraan is gewerkt. Nergens blijkt daarbij dat of op welke wijze deze nader zouden zijn onderzocht of vastgesteld. Evenmin wordt in dit attest ook maar enige uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoeksters psychologische problemen, over de (mogelijke) invloed op haar dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze van invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van haar procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in dit attest enige melding gemaakt van een aantasting van verzoeksters geheugen en/of haar cognitieve vermogens die het voor haar zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correct wijze mee te delen. De medische voorschriften die verzoekster neerlegt, dateren alle van eind 2022 waardoor niet kan worden vastgesteld dat verzoekster deze medicatie op heden nog gebruikt, noch dat dit een impact heeft op de mogelijkheden van verzoekster om deel te nemen aan onderhavige procedure. Aldus wordt in de neergelegde stukken nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster haar deelname aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekster laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar voormelde klachten en het hieruit voortvloeiende, volgens haar, specifieke profiel en complexe kwetsbaarheid. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de adjunct-commissaris onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar kwetsbaarheid.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoekster van deze beweerde problemen bovendien zelf niet de minste melding maakte in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 september 2023. Op de vraag of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde zij immers ontkennend (zie '*Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ*' d.d. 5 september 2023, vraag 1). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhouden op normale wijze plaatsvonden en kunnen geen (ernstige) psychische problemen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu zij niet aanhaalde dat van haar, al dan niet omwille van psychologische problemen of een kwetsbaarheid, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Ook verklaarde verzoekster in het begin van het persoonlijk onderhoud van 3 oktober 2024 bij het CGVS dat alles goed ging (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 2). Er werd haar bovendien meegedeeld dat ze altijd zelf een pauze kon vragen als ze dat nodig zou hebben (NPO, p. 2 en 4-5). Op het ogenblik dat het persoonlijk onderhoud werd afgenomen, lag er daarenboven geen psychologisch attest voor met betrekking tot verzoeksters mentale toestand, waardoor op geen enkele manier kan worden vastgesteld welke bijzondere procedurele noden verzoekster zou nodig hebben gehad.

Dient verder te worden opgemerkt dat waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geenszins afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, spontane, doorleefde, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Te dezen kan worden opgemerkt dat de bestreden motieven betrekking hebben op essentiële elementen en gegevens betreffen die de kern uitmaken van het door verzoekster aangevoerde relaas, alsmede dat de door verzoekster aangehaalde gebeurtenissen van determinerende invloed waren op haar verdere leven, zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op spontane, doorleefde, oprechte, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten. De door verzoekster aangehaalde

kwetsbaarheid vormt bijgevolg geen aannemelijke verklaring voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin duidt zij hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.3.4.2. Zo verzoekster nog beargumenteert dat zij nooit een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen waardoor zij geen opmerkingen kon formuleren bij het persoonlijk onderhoud vooraleer de adjunct-commissaris haar beslissing nam, dient het volgende te worden opgemerkt. Uit het administratief dossier (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie') blijkt dat de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd overgemaakt aan verzoekster op 9 oktober 2024 per aangetekende brief toegestuurd naar het adres van de door haar op 3 oktober 2024 gekozen woonplaats. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster haar post niet is gaan ophalen, waardoor de brief op 25 oktober 2024 werd teruggezonden naar het CGVS. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het CGVS, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, weldegelijk heeft voldaan aan de verplichting uit artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Bovendien kon verzoekster in het kader van de onderhavige beroepsprocedure in volle rechtsmacht de nodige opmerkingen en aantekeningen formuleren met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud in voorliggend verzoekschrift.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Bij het CGVS verklaart verzoekster dat zij Colombia is ontvlucht en er niet naar kan terugkeren omwille van de problemen die haar ouders kenden met de ELN. Verzoekster verklaart dat zij vreest dat haar ouders zullen worden vermoord omdat zij al twee keer zijn opgeroepen door de ELN en de ELN sinds 2021-2022 een maandelijks bedrag is beginnen innen in het kader van hun uitbating van een restaurant. Verzoekster geeft aan dat haar ouders dit financieel niet meer lang kunnen volhouden (NPO, p. 17-18). Daarnaast verwijst verzoekster naar de onveiligheid in Colombia, waarbij zij aangeeft dat zij geen enkele kans heeft om een normaal leven te leiden. Verzoekster geeft tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog aan dat zij persoonlijk bedreigingen kreeg terwijl zij aan het werken was in het restaurant, maar dat zij niet weet of deze bedreigingen afkomstig was van een gewapende groepering of een persoon die niet wilde betalen (NPO, p. 23). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken laat verzoekster optekenen dat zij vreest te zullen te worden gerekruteerd door de ELN (AD, stuk 7, 'vragenlijst' d.d. 5 september 2023, vraag 3.4).

In haar verzoekschrift wijst verzoekster voorts op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin omwille van het feit dat zij een vrouw is en reeds verschillende keren slachtoffer is geworden van seksueel en gendergerelateerd geweld. Ook benadrukt verzoekster dat zij vervolging riskeert omwille van het feit dat zij behoort tot de LGBTQ+-gemeenschap en omwille van haar activisme.

De vrees voor vervolging die verzoekster aanvoert te lopen bij een terugkeer naar Colombia valt aldus uiteen in volgende onderdelen: A) een vrees voor vervolging vanwege de problemen van haar ouders met de ELN en een persoonlijke vrees voor vervolging door de in Colombia aanwezige gewapende groeperingen, B) een vrees voor vervolging omwille van het seksueel en gendergerelateerd misbruik waarvan zij slachtoffer is geworden, C) een vrees voor vervolging omwille van haar activisme en D) een vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid. Deze elementen worden hieronder achtereenvolgens behandeld.

A) Vrees voor vervolging door gewapende groeperingen

3.3.5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de adjunct-commissaris, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging door de ELN of de FARC heeft. Dit besluit steunt inzonderheid op de volgende vaststellingen en overwegingen.

3.3.5.3. Wanneer verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS wordt gevraagd om alle redenen waarom zij Colombia heeft verlaten te schetsen, verwijst zij voornamelijk naar de algemene situatie in Colombia, blijft zij op de oppervlakte en verwijst zij initieel niet spontaan naar de incidenten met betrekking tot het restaurant van haar ouders. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen als volgt:

“Wanneer u wordt gevraagd alle redenen te vertellen waarom u Colombia heeft verlaten, blijft u algemeen, op de oppervlakte en verwijst u niet naar de incidenten met betrekking tot het restaurant van uw ouders. U verwijst naar de onveiligheid in Colombia en u vertelt dat u hierdoor geen enkele kans heeft om een normaal leven te leiden (NPO, p. 17). Wanneer u wordt gevraagd wat er zou gebeuren als u terug zou gaan naar Colombia zegt u enkel dat u dan terug zou moeten gaan naar Arauca en dat u daar problemen heeft gekend omwille van uw kort haar en tatoeages. Naar Bogota, Medellín of Cali verhuizen is voor u geen optie omdat

die steden heel duur zijn (NPO, p. 27). Verdere redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Colombia geeft u niet aan.

Wanneer u wordt gevraagd naar wat u vreest, antwoordt u dat u vreest dat uw ouders vermoord zullen worden (NPO, p. 17). Uw ouders werden voor uw vertrek naar Europa al tweemaal opgeroepen door de ELN (Ejército de Liberación Nacional, een revolutionaire gewapende beweging) en de ELN zou volgens u sinds de periode rond 2021 en 2022 maandelijks een bedrag innen van uw ouders. Echter houden uw ouders dit financieel niet meer lang vol volgens wat u verklaart (NPO, p. 17-18). Uw ouders wonen tot op heden nog steeds in Arauca en hebben er nog steeds hun restaurant (NPO, p. 12)."

Aangaande de verwijzing in de bestreden beslissing naar het feit dat zij verklaarde dat zij omwille van de onveiligheid in Colombia geen enkele kans heeft om een normaal leven te leiden, merkt verzoekster in haar verzoekschrift op dat de adjunct-commissaris uit het oog verliest dat zij in de passage ervoor duidelijk maakte dat ze daarmee een veilig leven bedoelde.

De Raad wijst erop dat verzoekster hiermee geen enkel concreet argument bijbrengt om de vaststelling te weerleggen dat zij vaag blijft met betrekking tot haar asielrelaas tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (NPO, p. 17) en dat zij haar persoonlijke problemen pas naar voor brengt wanneer zij hier expliciet en herhaaldelijk naar wordt gevraagd (NPO, p. 23). Daarenboven slaagt verzoekster er hoe dan ook niet in om haar persoonlijke vrees voor vervolging door een voorval in het restaurant en omwille van haar kort haar en tatoeages concreet aannemelijk te maken (*infra*).

Voor het overige beperkt verzoekster zich in het verzoekschrift tot het volharden in haar eerder afgelegde en ongeloofwaardig, oppervlakkig en lacuneus bevonden verklaringen, het poneren van een vrees om afgeperst te worden door de ELN, om gerekruteerd te worden door de ELN en de FARC en om gedood te worden omdat ze als aanhanger van één van beide groeperingen zou kunnen worden beschouwd en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Dit is echter geen dienstig verweer en verzoekster slaagt er dan ook niet in om voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

3.3.5.4. Verder considereert de adjunct-commissaris op goede gronden dat verzoekster, hoewel zij haar verzoek om internationale bescherming baseert op de bedreigingen in het kader van het restaurant van haar ouders, weinig kan vertellen over de problemen die haar ouders volgens haar zouden kennen in Colombia. Zo bevat verzoeksters kennis hiaten onder meer met betrekking tot het bedrag dat haar ouders maandelijks moeten betalen aan de ELN (NPO, p. 18) en kan zij niet concreet aangeven of de vrienden van haar ouders die het restaurant soms openhouden al dan niet problemen kennen (NPO, p. 14), hoe de situatie actueel is (NPO, p. 18), of haar ouders al dan niet nog in contact staan met P., die hen naar afspraken bij de ELN bracht (NPO, p. 20), of haar moeder tot op heden naar de ELN-afspraken gaat (NPO, p. 20 en 22), wat er concreet op die afspraken werd verteld aan haar ouders en hoe frequent haar ouders naar zo'n afspraken gingen (NPO, p. 20-21).

Ter vergoelijking van de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in haar kennis omtrent de problemen van haar ouders met de ELN, wijst verzoekster er in het verzoekschrift op dat het niet onlogisch is dat zij niet alle informatie kan verschaffen over de afpersingen aangezien zij zelf geen rechtstreeks contact had met de ELN. Daarnaast meent verzoekster dat het geloofwaardig is dat zij door haar ouders werd gespaard omdat zij een zeer kwetsbaar profiel heeft en haar ouders hiervan op de hoogte zijn, haar niet meer schrik wilden aanjagen en hopen dat verzoekster in België eindelijk rust kan vinden zonder voldoende stil te staan bij het belang van deze informatie voor haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster verwijst in dit verband naar het feit dat zij meermaals slachtoffer werd van seksueel geweld en mentale problemen kent en wijst op 's Raads arrest met nummer 253 776 van 30 april 2021 waarin de zeer precaire situatie van een verzoekster werd aanvaard als reden waarom haar familie haar niet langer ongerust wilde maken en haar daarom niet in detail inlichtte over bepaalde gebeurtenissen.

De Raad merkt op dat verzoekster in België internationale bescherming vraagt (onder meer) omwille van de problemen die zij en haar ouders met de ELN kennen, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich terdege zou informeren over deze problemen, *quod non*. Dit geldt des te meer aangezien zij verklaart dat zij ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog quasi dagelijks in contact staat met haar ouders (NPO, p. 22). Dat verzoeksters familie haar uit bezorgdheid niet zou inlichten, kan niet overtuigen. De Raad wijst erop dat het immers niet onredelijk is te veronderstellen dat haar ouders verzoekster voor gevaar in Colombia zouden hebben willen behoeden en dat zij haar aldus zouden waarschuwen over de problemen met de ELN opdat zij de nodige voorzichtigheid aan de dag kon leggen en voorzorgsmaatregelen kon treffen; zeker aangezien verzoekster eveneens werkzaam was in het restaurant. De Raad merkt nog op dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeksters ouders haar de nodige informatie zouden willen verschaffen teneinde haar verzoek om internationale bescherming kans op slagen te geven. Daarenboven staat de in het verzoekschrift geschetste houding van verzoeksters ouders, waarbij zij haar zouden willen

sparen omwille van haar kwetsbare toestand, in schril contrast met verzoeksters verklaringen omtrent de reactie van haar ouders met betrekking tot het misbruik dat zij aan hen zou hebben gesignaleerd. Zo geeft verzoekster aan dat zij haar niet geloofden en zij niet op hun steun kon rekenen (NPO, p. 9). Wat betreft de verwijzing naar een arrest van de Raad dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoekster verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot haar verzoek om internationale bescherming.

Verzoeksters gebrek aan interesse in de evolutie van haar persoonlijke problemen en het lot van haar ouders doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Waar verzoekster er in het verzoekschrift nog op wijst dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet werd bijgestaan door een advocaat die haar had kunnen adviseren vooraf haar ouders te contacteren om wel degelijk helemaal open kaart te spelen, slaagt zij er andermaal niet in te overtuigen. De Raad wijst erop dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt wat de organisatie van haar verdediging betreft. Het kan het CGVS niet verweten worden dat verzoekster, wiens taak het is om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, naar eigen zeggen niet tijdig beroep zou hebben gedaan op een advocaat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster reeds van bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming werd gewezen op het belang van volledige en correcte informatie (AD, stuk 7, 'Voorafgaand advies' bij 'Vragenlijst' van 5 september 2023). Van verzoekster kon aldus wel degelijk worden verwacht dat zij zich terdege zou hebben geïnformeerd over de problemen van haar ouders en de evolutie van haar eigen problemen zodat zij in staat was om volwaardige, gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen omtrent de kern van haar vluchtrelaas. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan verder blijken dat de protection officer van het CGVS zijn of haar taak correct heeft uitgevoerd door verzoekster de mogelijkheid te bieden haar relaas uitgebreid toe te lichten en haar verklaringen desgevallend te nuanceren, aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. Verzoekster brengt, met de algemene argumentatie over het gebrek aan bijstand van een advocaat in het verzoekschrift, geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van haar problemen aannemelijk te maken.

Daarnaast merkt verzoekster in het verzoekschrift op dat zij de vragen omtrent de problemen van haar ouders inmiddels heeft kunnen voorleggen bij haar ouders en formuleert zij de nodige antwoorden (verzoekschrift, p. 11-12). Zij voegt ook toe dat zij over het algemeen zeer duidelijk op de vragen over de afpersing door de ELN heeft kunnen antwoorden en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

De Raad wijst er in dit kader op dat verzoekster zich *post factum* bedient van verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen en die aldus niet van die aard zijn dat ze de in de bestreden beslissing vastgestelde hiaten kunnen herstellen. Door voor het overige te wijzen op delen van haar verklaringen waar zij wel antwoorden zou hebben kunnen geven omtrent de afpersingen door de ELN, slaagt verzoekster er evenmin in om de gaten in haar kennis omtrent de problemen van haar ouders tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS toe te dekken. Er dient te worden onderstreept dat de lacunes in haar verklaringen betrekking hebben op feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst en dat bijgevolg redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS de nodige coherente, gedetailleerde en volwaardige verklaringen kon afleggen in dit verband, *quod non*.

In zoverre verzoekster doorheen het verzoekschrift voorts hekelt dat de adjunct-commissaris onvoldoende rekening heeft gehouden met de bestaande landeninformatie over Colombia die aantoonde dat afpersing een wijdverspreid fenomeen is en het bijgevolg zeer geloofwaardig is dat zij hiervan slachtoffer werd en zij nog citeert uit landenrapporten en artikels (verzoekschrift, stuk 2), vermag zij evenmin afbreuk te doen aan het voorgaande. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De adjunct-commissaris merkt voorts terecht op dat uit haar verklaringen blijkt dat verzoeksters ouders ten tijde van het persoonlijk onderhoud nog steeds in Arauca wonen, zij het dat ze tijdelijk naar Bogota waren afgereisd, en er nog steeds een restaurant hebben (NPO, p. 12-13) en dat dit de voorgehouden vrees voor de ELN, minstens de ernst ervan, relativeert.

Verzoekster voert in dit verband in haar verzoekschrift aan dat de situatie voor haar ouders zo onhoudbaar was dat zij in december 2024 vertrokken zijn. Zij vervolgt dat zij hun restaurant hebben gesloten, iets verder zijn gaan wonen bij de rand van de snelweg op land waar zij eigenlijk niet toegelaten zijn en dat dit slechts een tijdelijke oplossing is omdat ze daar niet mogen wonen en bovendien vrezen dat ze daar ook zullen worden afgeperst. Verzoekster herhaalt dat haar ouders vóór hun vertrek naar Bogota voor het laatst naar

een ELN-ontmoeting zijn geweest en dat zij langer in Bogota beleven omwille van de ernstige problemen in Arauca.

De Raad stelt wederom vast dat verzoekster in wezen niet verder komt dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van blote *post factum*-verklaringen en het uiten van een vrees voor vervolging. Dit kan bezwaarlijk als een dienstig en valabel verweer worden beschouwd en verzoekster slaagt er dan ook niet in om een concrete en actuele vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

3.3.5.5. In de bestreden beslissing wordt daarnaast nog terecht gemotiveerd als volgt:

“Wanneer u gevraagd wordt of u ooit zelf persoonlijk geïnterviewd werd, antwoordt u van wel maar zegt u dat u er niet zeker van bent of het iemand van een gewapende organisatie was of iemand die niet wou betalen. Nadien heeft u omtrent dit voorval nooit nog problemen gekend (NPO, p. 23). De laatste dag dat u zelf in het restaurant heeft gewerkt was ergens in juni 2023 (NPO, p. 10), jaren nadat de door u voorgenomen problemen in het restaurant met de ELN zijn begonnen. Dat u problemen kende omwille van uw kort haar en tatoeages maakt u nergens concreet, u vermeldt dit initieel ook niet als er u wordt gevraagd wat u juist vreest (NPO, p. 17, 23). Waar u nog aanhaalt dat u daardoor niet naar Arauca terug kan dient te worden opgemerkt dat u niet verplicht bent om terug te keren naar Arauca. U stelt dat u nergens anders kan gaan wonen omdat het leven in andere steden te duur is. Echter heeft u een broer die in Bogota verblijft en woonde u zelf reeds op verschillende plaatsen, waaronder Medellín om te studeren (NPO, p. 7, 13).

Verder merkt het CGVS op dat u met toeristische doeleinden vertrokken bent uit Colombia en eerst naar Edinburgh, Schotland bent gereisd. U verbleef daar bij een man die u in Colombia heeft leren kennen, echter werd hij agressief en bent u daarom naar België vertrokken (NPO, p. 23). De bedoeling was om te reizen doorheen Europa samen met hem (NPO, p. 26). Op 12 juli 2023 bent u toegekomen in Madrid, zijn u en uw vriend met de wagen naar Frankrijk gegaan en hebben jullie vandaar de ferry genomen naar Engeland (NPO, p. 26). Kortom, u heeft vier landen doorkruist eer u in België op 10 augustus 2023 een vraag om internationale bescherming heeft ingediend. Uw vermeende vrees wordt hierdoor gerelativeerd, aangezien van een verzoeker om internationale bescherming verwacht wordt dat zij zo snel mogelijk alles in het werk stelt om buiten haar land van oorsprong effectieve bescherming te krijgen. Bovendien zegt u dat u al drie maand voor uw vertrek uit Colombia heeft besloten om effectief te vertrekken (NPO, p. 25). Echter was u nog niet zeker van die beslissing omdat u opnieuw moest stoppen op de universiteit maar nam u de kans aan die de man waarbij u verbleef in Edinburgh, u aanbood (NPO, p. 25, 26).”

De Raad stelt vast dat verzoekster met de argumentatie in het verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris en het uiten van blote *post factum*-beweringen. Dit kan evenwel niet als een dienstig verweer worden beschouwd en verzoekster slaagt er dan ook niet in om de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad een vrees heeft opgeworpen om gerekruteerd te worden door de ELN. Ze gaf hierbij ook aan dat ze haar nog niet eerder hebben proberen rekrutering (AD, stuk 7, ‘vragenlijst’, vraag 3.4). De Raad merkt in dit verband verder echter op dat verzoekster van deze vrees voor rekrutering door de ELN geen enkele melding heeft gemaakt op de zetel van het CGVS. Verzoekster verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat ze de ELN vreest (NPO, p.17). Wanneer haar wordt gevraagd wat ze juist vreest, antwoordt ze dat ze vreest dat ze haar ouders zullen vermoorden (*ibid.*). Op geen enkel moment stelt ze niet terug te kunnen keren naar Colombia omwille van een vrees voor rekrutering door de ELN of de FARC, ondanks dat haar gevraagd werd of er nog andere redenen zijn waarom ze niet zou kunnen terugkeren naar Colombia (*ibid.*). Van verzoekster kan echter worden verwacht dat ze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming zo volledig en accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding zijn geweest voor haar vertrek of vlucht uit haar land van herkomst. Het is dan ook aan verzoekster om haar vrees voor rekrutering kenbaar en aannemelijk te maken. Verder wijst de Raad erop dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de protection officer bij het CGVS toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoekster maakte doorheen het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer haar op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Integendeel gaf verzoekster op het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat zij in de mogelijkheid was om alle belangrijke elementen in verband met haar problemen er te vermelden (NPO, p. 27). Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element van verzoeksters relaas. De Raad merkt in dit verband nog op dat de vaststelling dat verzoekster deze vrees voor rekrutering door de ELN geheel niet op de zetel van het CGVS heeft vermeld, de ongeloofwaardigheid ervan onderstreept.

Verder dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk een gegronde vrees heeft om te worden gerekruteerd door de ELN of FARC. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke.

3.3.5.6. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aangaande verzoeksters voorgehouden vrees voor gewapende groeperingen in Colombia aldus worden weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

B) Vrees voor vervolging omwille van seksueel en gendergerelateerd misbruik en vrouw-zijn

3.3.5.7. Verzoekster verklaart in het verzoekschrift dat zij bij een terugkeer naar Colombia zal worden vervolgd omdat zij vrouw is. Daarnaast wijst zij erop dat zij al verschillende keren slachtoffer is geworden van seksueel en gendergerelateerd geweld, waarbij zij verwijst naar haar verklaringen omtrent de groepsverkrachting tijdens haar studies en de man, J., die haar begluurde en zijn geslachtsdelen toonde tijdens haar werk in het restaurant van haar ouders. Daarnaast voegt verzoekster toe dat zij in Arauca door een vriend werd verkracht, dat zij meerdere keren ongepast werd aangeraakt op het openbaar vervoer en dat de echtgenoot van haar zus haar heeft proberen aanranden toen zij in Bogota woonde. Verzoekster verklaart dat ze hierdoor dan ook nooit alleen het restaurant/huis van haar ouders verliet.

3.3.5.8. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij in haar nota met opmerkingen vooreerst pertinent opmerkt dat verzoekster haar vrees voor vervolging omwille van het feit dat ze vrouw is niet eerder heeft opgeworpen tijdens de administratieve procedure. Daarenboven blijkt uit de beschikbare landeninformatie ook niet dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging waarbij alle vrouwen het slachtoffer worden van (seksueel) geweld en discriminatie. Een loutere verwijzing naar algemene informatie (EUAA, “Country Focus” van december 2022; Clúster de Protección Colombia “Colombia. Protection Analysis. Arauca” van augustus 2024) kan ook in dit verband niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in Colombia werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

3.3.5.9. Er dient op gewezen dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart dat zij slachtoffer werd van een verkrachting door medestudenten toen ze studeerde aan de universiteit van Bogota zo’n zeven jaar geleden (NPO, p. 9). Ze geeft aan dat ze hierover vertelde aan haar moeder, maar dat deze haar niet geloofde waardoor ze volgens haar verklaringen ook geen klacht ging indienen (NPO, p. 24). Voorts geeft verzoekster aan dat ze omwille van voormeld feit niet meer op dezelfde plaats wilde blijven waardoor ze haar studiebeurs kwijtspeelde en schulden maakte (*ibid.*). Ook stelt ze hierbij angst en depressieve gedachten te ervaren waarvoor ze anderhalf jaar medicatie heeft genomen in Colombia (NPO, p. 4, 17 en 23-24).

Zonder de impact van het door verzoekster ondergane seksueel misbruik te minimaliseren, merkt de Raad op dat, hoe betreurenswaardig deze gebeurtenis ook is, verzoekster niet aantoont dat zij actueel een persoonlijke vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Colombia als gevolg van het seksueel geweld van zeven jaar geleden. Zo woonde verzoekster na de feiten nog verschillende jaren in Colombia, studeerde ze verder aan een andere universiteit, ging ze werken, trad ze op en had zij een sociaal leven (NPO, p. 9-11). Verzoekster heeft ook al die jaren geen contact meer gehad met de daders (NPO, p. 24-25). Bijgevolg dient er te worden vastgesteld dat er geen concrete indicaties zijn dat verzoekster in geval van terugkeer naar Colombia hiervan opnieuw het slachtoffer dreigt te worden.

3.3.5.10. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog verwijst naar het incident in het restaurant van haar ouders waarbij ze werd begluurd door een medewerker van het restaurant, wijst de Raad erop dat verzoekster hiervan tijdens de administratieve procedure enkel gewag heeft gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (AD, stuk 7, ‘vragenlijst’, vraag 3.5). Daarbij dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen enkele vrees heeft gekoppeld aan dit incident hoewel haar meermaals de mogelijkheid is geboden om alle redenen te vermelden waarom ze Colombia heeft verlaten en niet kan terugkeren. Dit geldt ook met betrekking tot de verkrachting door een vriend in Arauca en de ongepaste aanrakingen op het openbaar vervoer die verzoekster nu aanhaalt in haar verzoekschrift. Deze gebeurtenissen werden nooit eerder door verzoekster opgeworpen tijdens het persoonlijk onderhoud, in tegenstelling tot de groepsverkrachting, wat de ernst van haar vrees dienaangaande nuanceert. Voorts wordt er wat deze feiten betreft ook niet uiteengezet wanneer deze zich zouden hebben voorgedaan, wat er gebeurde nadat de feiten zich hebben voorgedaan en of verzoekster hierdoor nog problemen heeft gekend. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat ze omwille van deze gebeurtenissen niet zou kunnen terugkeren naar Colombia.

3.3.5.11. De Raad vervolgt dat ook de houding van verzoekster in dezen de geloofwaardigheid van haar thans voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt.

Zo dient opgemerkt dat verzoekster niet aantoonde dat zij alle nationale beschermingsmogelijkheden in Colombia heeft benut. In dit verband benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster *in casu* niet slaagt.

De Raad merkt in dit verband op dat uit de beschikbare landeninformatie (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', COI Focus, "*Colombia. Beschermingsmogelijkheden*" van 14 mei 2024) blijkt dat Colombia – in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift lijkt te laten uitschijnen – beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Uit de informatie vervat in de voormelde COI Focus blijkt voorts dat Colombia over een sterk wetgevend kader beschikt om geweld tegen vrouwen aan te pakken (p. 11). Vrouwelijke slachtoffers van gendergeweld kunnen onder andere terecht bij de politie en kunnen ook online aangifte doen (p. 12-13). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dus dat er weldegelijk mogelijkheden zijn om aangifte te doen van gendergerelateerd geweld.

Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden, dit ook in het kader van gendergerelateerd geweld.

Verzoekster toont niet aan dat zij geen bescherming en/of hulp zou hebben (kunnen) bekomen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden. Verzoekster kan in dit verband immers niet volstaan met het betoog in het verzoekschrift dat de autoriteiten de daders de hand boven het hoofd zouden houden omwille van hun afkomst uit goedge milieus, het niet inherent natuurlijk is om als slachtoffer onmiddellijk het seksueel geweld bekend te maken en er in haar geval veel "*gendergerelateerde barrières*" bestaan zoals haar familie.

3.3.5.12. Wat betreft de verwijzing naar artikel 60 van het Verdrag van Istanbul, de General Recommendation nr. 32, de argumentatie dat een gendersensitieve procedure internationale bescherming waarborgt en het betoog dat de adjunct-commissaris onvoldoende rekening heeft gehouden met haar angststoornis en eerdere ervaringen met seksueel geweld, benadrukt de Raad vooreerst dat onder punt 3.3.4.1. reeds werd uiteengezet dat door de adjunct-commissaris wel degelijk rekening werd gehouden met de psychologische gezondheidstoestand van verzoekster.

Voorts wijst de Raad op wat volgt. Het Verdrag van Istanbul is op 11 mei 2011 in Istanbul gesloten door alle 47 lidstaten van de Raad van Europa en op 1 augustus 2014 in werking getreden. Op 1 maart 2016 is de Wet houdende instemming met het Verdrag van Istanbul verschenen in het Belgisch Staatsblad. Overweging 31 van de richtlijn 2013/32/EU verwijst naar dit verdrag: "*Nationale maatregelen betreffende de herkenning en documentatie van symptomen en tekenen van foltering of andere ernstige vormen van fysiek of psychisch geweld, inclusief seksueel geweld, in onder deze richtlijn vallende procedures kunnen onder meer gebaseerd zijn op het Handboek betreffende het effectief onderzoeken en documenteren van foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing (Protocol van Istanboel) (Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment)*". Gendergerelateerd geweld tegen vrouwen werd opgenomen in het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet heeft deze bepalingen geïmplementeerd. De Raad ziet niet in, noch wordt dit minimaal toegelicht, wat voornoemd artikel van bovenstaand Verdrag van Istanbul toevoegt. Hoe dan ook blijft verzoekster met haar verwijzing naar dit Verdrag van Istanbul louter theoretisch. Dit klemt te meer aangezien niet wordt aangenomen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Colombia actueel een gegronde (gendergerelateerde) vrees voor vervolging

heeft. Verzoekster verduidelijkt voorts niet welke gendergerelateerde problemen niet werden onderzocht, noch hoe de criteria uit het Vluchtelingenverdrag op een niet-gendersensitieve wijze werden uitgelegd, noch hoe haar verzoek om internationale bescherming niet-gendersensitief zou zijn behandeld.

3.3.5.13. Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat ze een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Colombia omdat ze een vrouw is en eerder het slachtoffer is geworden van seksueel geweld.

C) Vrees voor vervolging omwille van haar activisme

3.3.5.14. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij zeer activistisch is, zowel op sociale media als in fysieke protesten, waarbij zij er probeert voor te zorgen dat er meer aandacht komt voor wat er in Arauca gebeurt. Zij verwijst ook naar haar verklaringen bij het CGVS waarin zij heeft aangegeven dat zij deelnam aan protestacties. Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster in dit verband screenshots van een Instagramaccount (verzoekschrift, stuk 7) waaruit volgens haar duidelijk blijkt dat zij op Instagram zeer kritisch is tegenover de Colombiaanse regering en de guerrilla's. Verzoekster vervolgt dat één van de burens haar *post* op Instagram zag en tegen haar ouders zei dat verzoekster dit moest verwijderen omdat het erg gevaarlijk is voor haar familie. In dit verband verwijst verzoekster voorts nog naar landeninformatie in haar verzoekschrift en onderlijnt zij de profielen van activisten die het vaakst doelwit zijn van vervolging.

3.3.5.15. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat verzoekster inderdaad tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft vermeld dat ze heeft deelgenomen aan een protestacties tegen de regering in 2019 (NPO, p.18). Ze verklaarde dat ze werd aangevallen toen ze vreedzaam aan het protesteren was. Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoekster zelf verklaarde hier verder geen problemen door te hebben gekend met de overheid (*ibid.*). Verzoekster toont dan ook niet aan dat ze op heden een vrees voor vervolging zou hebben omwille van haar deelname aan dit protest in 2019.

3.3.5.16. Met betrekking tot de screenshots van haar sociale media die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, dient opgemerkt dat hieruit op geen enkele manier kan worden afgeleid dat verzoekster deze berichten heeft gepost. Nergens is haar naam te zien waardoor niet kan worden afgeleid dat dit werkelijk berichten van verzoekster betreffen. Daarenboven kan niet worden afgeleid wie deze foto's heeft bekeken en kan dus ook niet worden opgemaakt dat de Colombiaanse overheid of de guerrilla's op de hoogte zouden zijn van deze berichten. Verzoekster maakt dus op geen enkele wijze aannemelijk dat ze wordt gevisieerd omwille van de berichten die ze plaatst op sociale media.

D) Vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid

3.3.5.17. Verzoekster merkt verder in haar verzoekschrift op dat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat ze problemen heeft gekend omwille van haar kort haar en tatoeages. Ze stelt dat ze hierdoor al verweten werd een druggebruiker te zijn en een "*marimacha*" ("*tomboy lesbienne*") werd genoemd. Ze verwijst hierbij naar informatie waaruit blijkt dat LGBTQI+-leden sneller slachtoffer worden van aanvallen.

3.3.5.18. De adjunct-commissaris considereert in dit verband vooreerst terecht als volgt:

"Dat u problemen kende omwille van uw kort haar en tatoeages maakt u nergens concreet, u vermeldt dit initieel ook niet als er u wordt gevraagd wat u juist vreest (NPO, p.17, 23). Waar u nog aanhaalt dat u daardoor niet naar Arauca terug kan dient te worden opgemerkt dat u niet verplicht bent om terug te keren naar Arauca. U stelt dat u nergens anders kan gaan wonen omdat het leven in andere steden te duur is. Echter heeft u een broer die in Bogotá verblijft en woonde u zelf reeds op verschillende plaatsen, waaronder in Medellín om te studeren (NPO, p.7, 13)."

Daarnaast blijkt uit de COI Focus "*Colombia: seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023 (rechtsplegingsdossier, stuk 5) niet dat seksuele minderheden en transgenders in Colombia het slachtoffer zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor elke seksuele minderheid of transgender in Colombia, louter omwille van zijn geaardheid en/of genderidentiteit, zou worden getroffen. Hoewel er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken, blijkt uit dezelfde informatie eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTQI+ omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBTQI+-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere

Colombiaanse steden kennen bruisende LGBTQI+-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTQI+-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBTQI+-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, kan wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Verzoekster toont – in tegenstelling tot wat zij lijkt te impliceren in haar verzoekschrift – evenwel niet aan dat het geweld, de discriminatie en intimidatie waarvan LGBTQI+-personen in Colombia het slachtoffer kunnen worden dermate wijdverspreid en systematisch zijn dat sprake zou zijn van groepsvervolging, noch dat de bestaande beschermingsmechanismen dermate gebrekkig en disfunctioneel zouden zijn dat zij in geen enkel geval als doeltreffend kunnen worden beschouwd. Dit kan immers niet blijken uit de landeninformatie die zij in haar verzoekschrift opneemt.

Op basis van de beschikbare informatie kan bijgevolg niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTQI+-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van verzoeksters vraag naar internationale bescherming, waarbij zij haar vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Verzoekster blijft hiertoe in gebreke. Verzoekster haalt immers geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging omwille van haar geaardheid bij terugkeer naar Colombia.

E) Algemene overwegingen

3.3.5.19. De documenten die verzoekster bijbrengt, zijn niet van die aard om de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

Zo wordt in de bestreden beslissing pertinent overwogen als volgt:

“De documenten die u heeft neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen. Uw paspoort staft louter uw identiteit en houdt verder geen verband met uw asielmotief. De uittreksels uit het slachtofferregister Unidad para las victimas toont in wezen slechts aan dat u in desbetreffend slachtofferregister werd opgenomen, hetgeen niet wordt betwist. Enige actuele en gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde kan hieruit voortvloeiend echter niet worden vastgesteld. Wat betreft de dreigbrief die u neerlegde stelt het CGVS vast dat die niet persoonlijk naar u gericht is. Bovendien ontbreekt enige objectieve authenticiteit, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke soort brieven en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dreigbrief te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan.”

Door in het verzoekschrift te verwijzen naar algemene rapporten en erop te wijzen dat zulke “*panfletos*” (zoals de dreigbrief die zij voorlegt) een zeer bekend communicatiemiddel zijn in het Colombiaanse conflict, slaagt verzoekster er niet in om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk een gegronde vrees heeft om te worden gerekruteerd door de ELN of FARC. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op het voorgaande, toe in gebreke.

Wat betreft het rapport “*Colombia. Protection Analysis. Arauca*” van Clúster de Protección Colombia van augustus 2024 (verzoekschrift, stuk 2) kan dienstig worden verwezen naar het gestelde onder punt 3.3.5.8. Wat betreft de screenshots van verzoeksters Instagramaccount met eigen vertaling (verzoekschrift, stuk 7) verwijst de Raad naar de overwegingen hierover onder punt 3.3.5.16.

De documenten ter staving van verzoeksters psychologische problemen en nood aan bijzondere procedurele noden (verzoekschrift, stukken 4-5) werden reeds uitvoerig besproken onder punt 3.3.4.1.

3.3.5.20. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekster niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.21. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet zij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor haar vertrek uit Colombia in dat land zou hebben gekend.

3.3.6.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In haar op 28 april 2025 neergelegde aanvullende nota zet de verwerende partij op basis van de meest recente landeninformatie, met name de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, de *“Colombia Country Focus”* van EUAA van december 2022 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van Cedoca van 10 april 2025 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebellengroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren ‘2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in deze om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die

een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering vooralsnog geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven. Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdoleerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARC-strijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoeksters verklaringen over haar herkomst en verblijfplaatsen in Colombia (AD, stuk 7, 'verklaring DVZ', vraag 10; NPO, p. 6-8), moet de veiligheidssituatie in het departement Arauca worden beoordeeld, waar verzoekster – zij het niet onafgebroken, maar wel hoofdzakelijk – gedurende de laatste jaren voorafgaand aan haar vertrek uit Colombia woonde.

In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in dit departement, blijkt niet dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Arauca een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient te worden nagegaan of er *in casu* sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat verzoekster als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer wordt van een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon.

De persoonlijke omstandigheden die verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt, betreffen het gegeven dat zij een angststoornis heeft, eerder al slachtoffer werd van seksueel geweld, eerder al problemen kende omwille van hoe zij eruit zag en het feit dat zij behoort tot de LGBTIQ+-gemeenschap. De Raad brengt evenwel in herinnering dat onder "*persoonlijke omstandigheden*" enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat de verzoeker om internationale bescherming, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. *In casu* geeft verzoekster, door te wijzen op haar kwetsbaar profiel omwille van voormelde elementen, aan dat zij een groter risico zou lopen op schade ingevolge van doelgericht geweld. Dergelijke redenering strookt niet met de uitlegging die het Hof van Justitie van de Europese Unie aan artikel 15, c van de richtlijn 2011/95/EU heeft gegeven en gaat tevens volledig voorbij aan het feit dat dit in wezen elementen betreffen die beoordeeld moeten worden in het licht van artikel 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest "*Elgafaji*", waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*". Verzoekster doet bijgevolg geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden.

Voor het overige brengt verzoekster noch in haar verzoekschrift, noch in haar aanvullende nota enig concreet element bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie waarop de verwerende partij zich baseert in haar aanvullende nota neergelegd op 28 april 2025 niet langer actueel is of zij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Het betoog in het verzoekschrift en de aanvullende nota dat geen rekening werd gehouden met de meest recente berichtgeving en actuele toestand in Colombia, is niet dienstig. Te meer gelet op de geactualiseerde landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht bij aanvullende nota op 28 april 2025. Bovendien ligt de informatie waarnaar verzoekster verwijst en die zij door middel van weblinks bijbrengt in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat zij geen intern vestigingsalternatief heeft, zij niet bij familieleden terecht kan en er rekening moet worden gehouden met haar kwetsbaar profiel, benadrukt de Raad dat er *in casu* geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief, zodat dit niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.3.6.4. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar abeslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op

een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de adjunct-commissaris te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT